

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΘΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΘΘΝ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Ἡ Δύο Λειβαδίτισσες πού ζητοῦν χάρι γιά τόν ἀδερφό τους. Ἀνθρώπινα αὐτιά στό σιλάχι! Ἐνα δραματικό ἐπεισόδιο στοὺς Δελφούς. Γό ενδιαφέρον τοῦ Ὀθωνος γιά τὸ ληστή. Ὁ ἀλύγιτος Ἀρμανστεργ. Ὁ παρτής πού ζητεῖ χάρι. Ἐσβομινοὺς τους νόμους. Ἐπεισόδιο τῆς Ἀρχαίας με τόν Μερσιέ. Ἐνα ποίημα τοῦ Ἀχ Παράσχου.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος ἡ ληστεία ἦταν στὴν ἀκμῆ της. Σχεδὸν δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνική ἐπαρχία χωρὶς τὴν συμμορία της. Ἡ Στερεὰ Ἑλλάς ἔκρινε πάντων ἡ Ἀττικοβασιτοία ἦταν στὴ δ' ἀθεση τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταφύγιον τὴν τουρκοκρατούμενη ἀκόμα Θεσσαλία, ὅπου ἡ Ὀθωμανική ἀρχὴ τους ἀφῆκεν νὰ κυκλοφοροῦν ἀνεὸ ληῖται, ἡ καὶ μοιραζόνταν μαζί τους τ' ἄνομα κέρδη τους. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς τύπος—πάντοτε ἀδικὸς ἐναντίον τῆς πατρίδος μας—δὲν παρέλειπε κἀθε φορὰ, νὰ μᾶς φάλλῃ τὸν ἐξαφάλο, ὅτι ταχὺ ἀφήνουμε τοὺς ληστὰς ἀκατάδηλους. Ἡ κατηγορία ὅμως αὕτη ἦταν ἀδικη, γιατί ἡ ληστεία ποτὲ δὲν ἐδουλοῦσε στὴν Ἑλλάδα τόσο πολὺ, ὅσο στα Ὀθωνικά χρόνια. Μάλιστα οἱ πρῶτοι μας βασιλεῖς εἶχαν γίνει ἀντιπαθητικοὶ στὶς λαϊκὲς μᾶζες γιά τὴν ἀυστηροῦσάν τους ἐναντίον τῶν ληστῶν. Ὁ Ὀθων σπανιότατα—δὺς ἢ τρεῖς φορές—ἐξήχησε τὸ πρόνομιον τῆς βασιλικῆς χάριτος γιά ληῖτας καταδικασμένους σὲ θάνατο. Μία ἀπορρομολία περιέπλεξε τὴν Ἑλλάδα φέρνοντας σὲ διάφορα μέρη τὸ κοκκινὸν μηχανισμό τοῦ θανάτου καὶ τοὺς δημίους. Γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὁ Νόμος ἔλεγε ὅπως ὅτι ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐπρεπε νὰ γίνεται στὴν περιφέρειαν ὅπου ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλημα καὶ εἶ δυνατόν στὴν ἴδια ἀκριβὸς θέσι. Ἦταν λοιπὸν ἀφιλότιμος ὁ Ὀθων, καὶ ἡ Ἀρχαία δὲν ἔβλεπε νὰ συνιστᾷ στοὺς Εὐρωπαίους: «Χτυπετε τὴν ληστεία, γιατί εἶναι ἡ φοβερότερη πληγὴ τῆς Ἑλλάδος μας!»

Ληγοῦνται σχετικῶς τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο: Καποτὲ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Λειβαδιά καὶ ἦρθαν στὰς Ἀθήνας δύο ἀδερφάδες φίλοι, πού δὲν εἶχαν ἄλλον προστάτην παρὰ τὸν ἀδελφὸν καταδικασμένο σὲ θάνατο. Νέος μάλιστα 23 ἔτων αὐτοὺς, εἶχε πρωτοκλήθησέ σὲ μιὰ συμμορία, τὴν ἀκολούθησε στὶς ἐγκληματικὰς τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τέλος, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ συμπλοκὴν τῆς συμμορίας μετὰ κατὰ δικαστικὰ ἀποσπασματα, κοντὰ στα Μέγαρα, λίγο πρὸ ἀπ' τὸ Μερσιό Πευκό. Ἐκεῖ λαβώθηκε σὲ πόδι, πιεστικὴ καὶ καταδικαστικὴ σὲ θάνατο. Ἡ ἐκτέλεσις ἐπροσέκτετο νὰ γίνῃ ἐκεῖνες τρεῖς ἡμέρας. Ἡ Δύο Λειβαδίτισσες ἐπροσπῆσαν νὰ μῶνουν σὲ πόδι καὶ νὰ μιλήσουν στὴ Βασιτοία ἀλλὰ δὲν τὸ κατοῦσαν. Μερσιό, πού ἤξεραν τρεῖς συνήθειες τοῦ Βασιλικῆς ἐθῶνος, τρεῖς ἐσυμβούλευσαν νὰ περιμῶνουν τοῦ Βασιλεῖ, στο ὄμοιο, στὴν Ἱερὰ Ὀδοῦ, ὅπου συχνὰ ἔβαναν τὸ ἀνοχημα τὸν περιπατῶ τους, ἔφιπτοι ὡς στὸν Ἐλαιώνα.

Ὅταν ἡ ἀδελφὴ, τὴν καταδικεῖτο εἶδαν τὴ Βασιτοία, ἔβλεσαν γυναιτισσες:

— Ἐλεός! Ἔλεος! ἐφώναξαν κλαίγοντας.

— Δὲν ἔχουμε ἄλλο προστάτη! Χάρη γιά τὸν ἀδελφὸ μας, χαρὶ...!

Ἡ δουλοπρεπὴς ἦταν σὲ ἀξιοδοκίμησιν κατὰ σπουδὴν. Ἀπὸ τὴν φορὰ ἡ Ἀρχαία συζητήθηκε καὶ εἶπε κατὰ Γερμανοὶ στὸν Ὀθων, ὁ ὁποῖος ἐκάλει τὸν ἀποσπαστὴ τοῦ Γενναῖο Κολοκοτρώνη καὶ τὸν ἔδωκε διαταγὴ νὰ ἐπιτραπῇ στὴν πόλιν καὶ νὰ ἀνεγνωσθῇ μετὰ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης Λέοντι Μελά γιά τὴν ἵναστολή τῆς θανατικῆς ἐκτέλεσεως «μέχρι νεωτέρας διαταγῆς».

Τὴν ἄλλη μέρῃ ἡ Ἀρχαία ῥωτήσε τὸν Ὀθων, ὅτι ἀπέγινε μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ καταδικεῖτο καὶ ὁ Ὀθων τῆς ἀπάντησε:

Μοῦ ἔφερε ὁ Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης. Προκειταί περὶ ἀνθρωπισμοῦ καὶ θρησύ. Ἐξεῖ σφάξει δύο χωρικούς φορὸς ἀφορμῇ Ὅταν τὸν ἐπιπῶν, βρῆκαν μέσα στο σιλάχι τοῦ δύο ἀνθρώπων αὐτῶν τυλιγμένα στὴν χαλκοσακκούδα του! Τι τὰ ἤθελε... Λοιπὸν διάταξε νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀποφάσις.

Καὶ ἐκτελέστηκε πραγματικῶς...

Ἐνας Γάλλος περιηγητὴς ἀναφέρει ἕνα περίεργο ληροτικό ἐπεισόδιο τῆς Ὀθωνικῆς ἐποχῆς, πού τὸ παραθέτουμε μεταφρασμένο πιστῶς:

«Ἀπὸ τὸ γενικὸ αὐτὸ κινεῖο λίγοι λησταὶ κατόρθωσαν νὰ ξεφύγουν. Ὅμως μιὰ φοβερὴ συμμορία, ἀποτελούμενη ἀπὸ τρεῖς ἀδελφούς, ἐμῶν ἄνευ κἀθε κατωδία καὶ εἶχε στήθει τὰ λημέρια της: στοὺς βράχους τοῦ Παρνασσό. Τὰ κεφάλια τους ἐπεκινεῖον μετὰ μεγάλη ἀμύβην, κανεὶς ὅμως δὲν τόλμησε νὰ δομαρῆ νὰ κερδίω τὸ πλοῦν αὐτὸ σκοπώνοντάς τους.

Μετὰ μερὰ, ὁ Βασιλεὺς Ὀθων, περιηγηθῆναι τ' ἀρχαία μνημεῖα τῶν Δελφῶν, κ' ἀφῆκεν στὴν ἀνοσιειτικὴν γλῶσσαν, ἔχοντας κοντὰ του τὰ μέλη τῆς Ἀναβασιλικῆς. Ἐργάζαν κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν τρόπον, ἔχοντας γιά τραπέζι γλῶσσαν κλαδιά. Ἐξαίρετα παρουσιάσθηκε μ' ἄρωσιν τὸν ἕνας νέος χωρικός, πανοπλός.

Ἦταν καὶ παχὺ μὸς ὅτι ἐσάκευε τὰ χεῖλη του, μεγάλο κυνηγετικὸ μαχαίρι καὶ δύο μικρὰς πιστόλες ἐστόλιζαν τὸ σιλάχι του.

Μετὰ φωνὴ σταθερὴ, μίλησε στὸν Ὀθωνά ἔτσι: — Βασιλεῖ! Ἐτάξες νὰ δώσης μεγάλη ληρομὴ σὲ κείνον πού θα σταθῇ ἄξιος νὰ σοῦ φέρῃ τὸ κεφάλι μου. Νά, σοῦ τὸ φέρνω ἔγω ὁ ἴδιος. Ὡς τὴ στιγμή ἐπίστευα ὅτι θὰ μπορούσα νὰ βρῶ στὴ ζωὴ τοῦ ληστοῦ δουλειὰ πού ν' αἰετῆ στὴ δυνάμη μου, καὶ τ' ἀδελφία μου τὸ ἴδιο πιστεύω. Μὰ οἱ συγγενεῖς μας μᾶς παρηγγεῖλαν ὅτι ἀλλάξαν τώρα τὸ κῆρυκα καὶ μ' αὐτοὺς ἡ συνήθειες. Μετὰ συμβουλεύσαν νὰ παραδοθῶμε, νὰ ζητήσουμε ἐπιεικεία γιά νὰ μεταρροῦμε νὰ ζήσομε ἡσυχὰ στὴν κοινωνία. Περιμῶν ἰσχυρῶν τὴν ἀπόφασιν σου, Βασιλεῖ μου, νὰ πῶς νὰ τὴν πῶ σ' ἀδελφία μου καὶ νὰ κατεβῶμε καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰ βουνά, νὰ παραδοθῶμε στὴ Δικαιοσύνη.»

Ὁ Βασιλεὺς Ὀθων ἦταν ἀνήλικος ἀκόμη ἂν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ληστοῦ, ἐγύρισε στὸν ἀντιρρομολοῦ Ἀρμανστεργ, ζητώντας τὴ γνώμη του. Ἡ συνομιλία γίνηκε γλῆγορα σὲ Γερμανικὴ γλῶσσα. Ὁ Ὀθων νέος τότε καὶ εὐδοκίμητος, εἶχε συμπάθησι τοῦ ληστοῦ μετὰ τὴν λεβέντικὴν κομποστασία καὶ εἶχε ἐκτιμῆσιν τὴν περὰ του, ἀλλ' ὁ Ἀρμανστεργ ἦταν, ὅπως πάντοτε, ὁ ψυχρὸς καὶ ἀλύγιτος Βαυαρός. Ἀπήνησε ὅτι: «Ἡ ἐξέτασθ ἡ πλοῖται, ἡ ὅποια εἶναι δουλειὰ τοῦ ἀρρομολοῦ Εὐρωπαίου». Καὶ ἀμέσως ἔδωσε διαταγὴ στους ἀντιφύλακες νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ ληστὴς ἀποσπῆθηκε καὶ ὠδηγήθη στὴ φυλακὴ, γιά νὰ περιμῶν τὴν ἀπόφασιν τὸν δικαστικὸν ἀρχόν, ἡ ὅποια δὲν ἐρχοταν ποτὲ. Τέλος ἀπελήθησε, ἐδραπέτευσε καὶ ξαναγύρισε στὰ λημέρια του, στὸν Παρνασσό. Ἐκεῖ βρῆκε τ' ἀδελφία του, τοὺς διηγῆθηκε τὰ βράσανά του καὶ οἱ τρεῖς ἀρχισαν νῦν, ἀρχώτερο πόλεμο ἐναντίον τῆς κοινωνίας πού τους ἀπέκρουσε. Μία μερὰ τους ἐπέκλωσαν τ' ἀποσπῆσαν καὶ μετὰ πεισματικῶς ἀντίστασι, τοὺς ἐσκότωσαν.»

Μία φορὰ πάλι σ' ἕνα μικρὸν τρεζαντινῆ, ἐνὸς ἐταξιδεύειτο στὸ Αἰγαίον, γίνηκε ἕνα ποῦν τραγικὸν γέννηον. Οἱ τέσσαρες ναῦτες συνομῶθησαν ἐναντίον τοῦ πλοίαρχου γιά νὰ τὸν ληστεύουν. Τὸν ἐσκότωσαν, τὸν ἔβλεσαν σ' ἕνα σακκὶ καὶ τὸν ἐφροντῆσαν στὴ θάλασσα. Γό ἐγκλημα ὅμως ἔβλεπε γνωστὸ καὶ οἱ κακοῦργοι συνέληφθησαν. Ἡ περαιοία καὶ ἡ ναυ ἀπατὴ θωροδότην τὰ βιούττερα τὸν ἐγκληματῶν καὶ δικαίονται ἀπὸ τὸ Ἐφετελιον.

Οἱ ἐφετὰ κατεδικάσαν τοὺς τέσσαρες κακοῦργους σὲ θάνατο. Γιά νὰ ἐκτελεσθῇ ὁμοῦ ἡ ἀπόφασιν ἐπρεπε νὰ ὑπογραφῆ ἀπὸ τὸ Βασιλεῖ, ὁ ὁποῖος, προκειμένου γιά θανατικὴς ἐκτελέσεως μελετόσας προσηχτικὰς τρεῖς δικαιοφαιες, γιά νάχη ἡσυχὴ τὴ συνείδησιν του.

Οἱ τέσσαρες θανατοκῶντες ὑπέβλεσαν αἰτίου γιά χάρι. Μετῶνται δὲμος ὁ Ὀθων τὴ δικαιοφαιὰ ἀνεκάλει πῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς καταδικεῖτο ἦταν σχεδὸν παιδί, μόλις εἴκοσι χρονῶν, ἀνήμμος τοῦ σκοπομῆν πλοίαρχου, γιου τῆς χήρας ἀδελφῆς του. Μερσιό μάρτυρος μάλιστα εἶχαν καταθέσει ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀγαποῦσε τὸν ἀνήμμο του αὐτὸν σὺν παιδί του.

Ὁ Ὀθων ἀπόλησε καὶ ἀποφάσισε νὰ χάρισιν τὴ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μόνιμα, μετριάοντας τὴν ποινή του σὲ ἰσοβία δεσμο. Ἐκάλει λοιπὸν τὸν προεδρὸν τῶν Ἐφετῶν καὶ τὸν Εὐρωπαίον σὲ Παλάτι καὶ τοὺς ἐξήτησε τὴ γνώμη τους. Ἐκείνοι ὅμως ἐπέμειναν νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή «καὶ τοῖς ἐν τῇ ἀποφάσει λόγους». Τέλος ὁ Ὀθων ἀνάλασε τὸν Ὑπουργὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Σεβόμενος τοὺς νόμους ὑπογράφω, ἀν καὶ μετὰ ὀλίψεως, τὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νέου ἐκείνου διατάγμα. Περὶ τῶν ἄλλων δὲν εἶχο ἀντίρροπιν.

Μετὰ ὅλα αὐτὰ οἱ ξένοι δὲν ἔβαναν νὰ θεωροῦν τὴν Ἑλλάδα χόραν τῶν ληστῶν καὶ μετὰ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ νὰ τὴ σκοποφῶν καὶ νὰ τὴ στολίζουν μετὰ τὴ χειρότερη ἐπίθεσιν. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πρεσβεῖται τῶν Δυνάμεων μειωροῦντο δεινῶτα γλῶσσα ὅταν μιλοῦσαν γιά τὸ ζήτημα αὐτὸ μετὰ τὴ Βασιτοία. Συνέβη μάλιστα καὶ τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο, σὲ μιὰ δεξίωσιν σὲ Παλάτι.

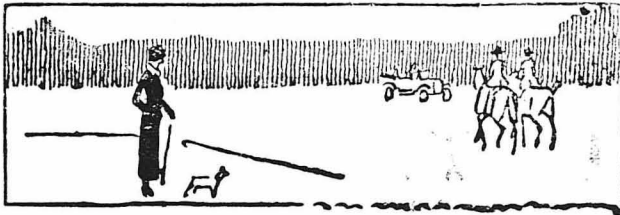
Εἶχε προσκληθῆ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γαλλικοῦ Στόλου τῆς Μεσογείου ναύαρχος Μερσιέ, ὁ ὁποῖος γυνεάτατα ὠνομασε τὴν Ἑλλάδα «φωλιὰ ληστῶν». Ἡ Ἀρχαία θύμωσε πολὺ καὶ κατακοκκινῆ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ναύαρχε, μὴ λησμονεῖτε ὅτι στὴ Παριεὶ ὁ ληροτικός σας Καρτοῦς, μετὰ τὸ πιστὸλὸν τῆς ἑμῆς ἐλπίτης τους διαβάτες μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας!

Καὶ ὁ Ναύαρχος ἀποσβολώθηκε. Ὁ Καρτοῦς αὐτός, πού ἀνέφερε ἡ Βασιτοία ἦταν ὁ γνωστός μας ἀπὸ μεταφρῶσεις μυθιοτορημάτων «Καπετὰν Φυσένης», γιά τὸν

Ἡ Βασιτοία Ἀμαλία.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

Ο ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Ο Σολομών, ο σοφός βασιλεύς των Ιουδαίων έπεσκέφθη μία ημέρα τὰς φυλακίαις όπου έκρατούντο πολλοί έγκληματίαι και άπλήθυνε διαφόρους έρωτήσεις σέ κάθε φυλακισμένον που έβλεπε.

- Γιατί είσαι φυλακισμένος εδώ ;
- Μεγαλειότατε είμαι άθώος.
- Γότερα έρώτησε έναν άλλον.
- Γιατί σέ κρατούν στή φυλακή ;
- Μεγαλειότατε, άπήντησεν ο δεύτερος, όρκίζομαι ότι με κατέδικασαν άδικα.

Όλοι του άπήντησαν παρόμοια πράγματα. Στο τέλος ο Σολομών άντελήθη έναν καταδικαν χωμένον τού βάθος τού κελιού του, πού δέν έβρίνετο νά έχη διάθεσι νά μιλήσῃ. Άπλήθυνε και σ' αυτόν τήν ίδια έρώτησι.

- Μεγαλειότατε, άπήντησε έκείνος, είμαι ένας έγκληματίας.
- Ο βασιλεύς έγώρησε τότε και είπε στον ύπακοιστή του.
- Νά άποδοθῆ άμεσως ή έλευθερία σ' αυτόν τον άνθρωπον. Είναι ο μόνος πού δέν έπρόσθεσε στο έγκλημα πού έκαμε και τό κακό τού ψεύδους !...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Δικαία άπορία :

Από ξενιτειήδες βγαίνουν από ένα δι νικητε-
ρεθον κ νερο και ξεκινούν για τα σπιτια τους.
- Δέν μου λές : ρωταει ο ένας τον άλλον.
τι σου λέει η γυναικα σου όταν πηγαίνει τόσο
άργά στο σπίτι ;
- Δέν έχω γυναίκα.. δέν είμαι παντρεμέ-
νος.
- Μπιά ! Τότε λοιπόν γιατί μένεε τή
νύχτα έξω από το σπίτι σου !...

Μεταξύ φιλενάδων :

- Όποτε ή χειρομάντις σου είπε πως θα πε-
θάνῃ ο άνδρας σου ;
- Όχι αυτό άκριβώς.. αλλά μου είπε πως
από δω και μπρος θα... εύτυχισοί !

Σέ μία πνευματιστική συνεδρίασι :

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ, (Σ' ένα από τας θια-
τάς) - Κύριε έτοιμασθήτε. Έρχεται τό πνεύμα
της γυναίκα σας !
Ο ΘΕΑΤΗΣ. - Μιά στιγμή σέ παρακαλώ, νά πάρω τό σπου-
πόξιο Ι...

EKEINH. - Όποτε έπιμένετε νά με παντρευθήτε :

EKEINOS. - Βεβαίως. Έγώ εἶς μού δείξτε κανέναν άλλον
τρόπο... για νά πληρώσω τό χρέη μου !

όποιον έγρόφησε άλλοτε.

Ο Άγιλλεύς Παράσχος, διερμηνεύοντας τήν Έλληνική άγανά-
κτησι, έγγραψε τότε τό ποίημα «Έλλάς και θύοις, από τό όποιον
παραδέτομε μερικούς στίχους :

Γυρκακία άναστολό, τού Τούτμαν(*) μητρούρα !
Σύλλα πένον, βοειεανέ, πασιχουρ, κακία.
Μά λησάς, ο Ίταλς, όμικελ ου όλγα,
Και μη σφιζεις, ξηδινα της Δύοως, Ανοσία.
Καθαροσθίτε, κα' είναι τή γλώσσα σας κακίτε,
Έπιήροι, τό όλοσθημα της κόρης οσβαοθήτε.
Ό ναι ! έπὸ εις προσόν κανζάοθε τού ατόων,
Και Άσχος άνετημο-σού, άπέοιους απτηροστί,
Έπὸ σιρατούς όλιζίτε κατά των δολοφόρων,
Όπόοιους εις τάς πόλις σας κακοίγοιους άνδιμείτε !
Και ήμιοι δούλοιοις έπιε προοθίμοιοις εις τούς τόμοιοις,
Τούς τηλεγράφοιοις, τού άμρόν κα τούς σιδηροδρομοιοις !

Ο Στρατηγός Γούρας

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

Ο Λαγουμτζής

Βρισκόμαστε στο 1826. Οι Άθηναίοι πολιορκούνται στην
Άκρόπολι έχοντας επί κεφαλής τόν στρατηγό Γούρα. Ο Κιουτά-
χης βάλθηκε νά καταστρέψη τήν Άκρόπολι και επιβλέπει άυτο-
προσώπως τούς λαγουμτζήδες του, δηλαδή τούς ύπονομοποιούς του.
Ο Γεράς Βοάγος διατρέχει τόν έλατο κίνδυνο, αλλά δέν άρχει
νά φωνή και ο άνθρωπος πού θά τόν σώσῃ. Ήταν στελιένος τότε
στην Άθήνα από τό Μεσολόγγι, όπου είχε θαυματουργήσει ή
τέχνη του και λεγότανε Κώστας Χορροβίτης Λαγουμτζής. Δέν
ήταν μόνο τεχνίτης ο μιστρο-Κώστας. Είχε και στρατηγικό
μυαλό.

Μιά νύχτα τού Γουρίου κατώρθωσε νά μπη στην Άκρόπολι
και τό πρωί είδε ότι ή μικρά εκκλησία τού Άλεξανδρινού πού
ήταν έξει κοντά θα εχρησίμευε για επικίνδυνο όρημητήριο των
εχθρών. Φτειαγει λοιπόν ο Χορροβίτης τήν πρώτη ύπόνομο και
στέλνει μερικους από τούς γυναικοσερους κολ' μιστρα νά καταλά-
βωουν τήν εκκλησία και νά φύγουν στην πρώτη καταδίωξι πού
θά ελθάνει οι Τούρκοι. Και όταν αυτό έγιναι, ο Χορροβίτης έβαλε
αυτιά στην ύπόνομο. Η έρωτωμένη εκκλησία πινωχτηκε στον
άερα μαζί με μολότους Τούρκους πού είχαν έσφραξι κατά των
Έλλήνων.

Ήταν φοβερός άνθρωπος ο Κώστας Λαγουμτζής. Τήν νύχτα
έβρασε τ' αυτί του στο έδαφος της Άκροπολεως κι άφουγκραζό-
τανε : Άμέσως εκποταλαβαινε πού έρχόζονταν οι Τούρκοι λαγουμ-
τζήδες και πού διευθίνον έχει ή ύπόνομοι τους. Τότε, σιά και
μιστρικό, καταστρεφει «έν νύκτωρ» και όταν οι Τούρκοι,
βέβαια για τό άποτέλεσμα, παρουθηθούν από τό λόφο τού Φιλο-
κάπτου και προήμεναν ν' αλλάξουν για τήν καταστροφή των
Έλλήνων, δέν έβλεπαν παρά άβλαβεις γλώσσες φωτιάς : πού άνέβαι-
ναν σαν πυροτέχνημα στον ούρανο, και άκου-
γαν τά γούδα των πολιορκουμένων πού έχ-
λευαζον τήν άποτυχία τους !

Ο Χορροβίτης κατώρθωσε νά εξουδετερώσῃ
και τή φοβερή ύπόνομο τού Η ρ ο μ α χ ω ν ο :
τα ο δ α τ ο ε με τή μέθοδο της άνθυλωνο-
μου. Όλοκληρη τότε ή Άκρόπολις συνει-
σάθη, αλλά τά αιώνα μνημεία της δόξης
σπάσθηκαν και πάλι, ένα ή άνθυλωνόμοιο τού
Χορροβίτη, έφρανε φοβερη καταστροφή στούς
έχθρους της Αυτοκρατορίας ελευθερίας. Ο Κιου-
ταχης έβαλε τότε με τούς λαγουμτζήδες του,
τούς βασισημας και είπε :

«Άχ, άς τόν είχα δικό μου τόν άριστο
Λαγουμτζη και τόνε ζουγιάζα με μάλαμα...»

Τα παπούτσια των δύο στρατηγών

Όταν εισήλθηναν εις τήν Έλλάδα οι βασι-
ρκοι νομοι, έρωτητηε ζατομοι το στρατηγό Κο-
λοκοτρώνη :

- Σου ηγέ μου, τί ιδέα έχετε για τούς
Βασιλονομο νομοιο :

Ο Γερό, τού Μισρηά συλλογιόσινε λίγο κ' είπειτε θάπνητε
άγ' -όγα κ' ο άννας με δουλοσισι τό κεφάλι :

- Βοε παιδί μου, μισοει νά χωράσουν τά παπούτσια τού Κα-
τηχητέου στο ποδάριο τού Λόντου :

Ο Κατηχητέος ήταν γίγαντας, ο δε Λόντος μικροσκακιόκο.
Με τήν απάντησί του στή ο γερο -Κολοκοτρώνης θέλλοσε νά
εμφραση τήν άμφιβολία του περὶ τού άν ήταν δυνατός οι νομοι
της μεγάλης Βασιλείας νά εφαρμοσθών και νά ευδοκιμήουν στη
μικρολία τότε Έλλάδα.

Όθων και Κολοκοτρώνη :

Μιά μερα ο Κολοκοτρώνης παρουσιόσθησε στον Όθωνα. Ο
Βασιλεύς τού είπε :

- Η Κυβέρνησις μου άπεράσισε ν' άνταμείψῃ τούς άγωνιστάς.
Έχω έδω τις άν φορες διαφραση άγωνιστών τού ζητούν τά δι-
κατωμάτια τους. Λοιπόν, Στρατηγέ, τι θι ζήτηήτες :

- Τίποτα. Γιατί ούτε έχασα, ούτε έόδεσα τίποτα για τό Έθνος
Βασιλιά μου, άπαντά ο Κολοκοτρώνης.

- Μα πος γίνεται αση : ρωτά Έλληνατος ο Όθων

- Έγώ, άμα πρωτοπληξα στον Άγωνα, είμαι στο σελάχι μου
μια τή σπγγίνα (καλληρο άντροσισιό) και έόδερα μοναχη τή μισή.
Και ποι ή εί' αυτί που ζητάνε «δικαιωμάτια».

Ο Βασιλεύς άνέφερε μερικά όνοματα άνθρώπων πού τούς ήξε-
ρε καλά ο Νικητής τού Άγώνα. Κόνισης καλλά τό κεφάλι του
τοτε και είπε.

«Ας αυτί Βασιλιά μου, πάρονη ότα ζητούν, τοτε τί κρέπει
νά πάρονη τά γαιδοουά της Ζωροφίτης :

- Τι είναι αυτα τά γαιδοουα της Ζωροφίτης : ρωτησε ο Όθων.

- Εξισια πού μάζ εζομβλοσταν ψηρά και νερό στον πόλεμο !
άπάντησε ο Κολοκοτρώνης.

Ο Ιστοριοδίφης

Ο Ιστορικός

(*) Ο Τούτμαν αυτός βιήθεε διαφόμοις Γάλλοις δολοφόροις, τού
όσιον τά κακοσγημάτια συντάσσαν τήν Επανάση. Έκαγατομήθη στο
Παρίσι, σις 19 Ιανουαρίου 1870. Ελίνο στη λαμητόμο έκκοιρε με τά
δογμια του ένα δάχτυλο τού δημόιον και τό κατέφαρε !